

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 107
(enero de 2021)
**Crisis mundial del sistema capitalista:
Los Estados Unidos y el mundo**

Banquers del FMI als controls

Adaptem un text publicat al Lettre de la Vérité, publicació de la secció francesa de la IV Internacional.

Alguns aclariments sobre la actualitat de l'ajust estructural asimètric. Quan la crisi financera del 2010-2012 va amenaçar amb la fallida de Grècia, Irlanda, Itàlia, Espanya... Vam veure com els banquers de Goldman Sachs s'afanyaven a fer-se càrrec de la vella Europa. Com que havien organitzat les estafes que deixaven el món fet pols, no haurien de ser també els més qualificats per aixecar-lo? Es va formar una famosa troica.

Des de fa un temps, hem vist emergir un nou lot de salvadors supremes: Janet Yellen, directora, no fa gaire, del FMI, es converteix en secretària d'estat de Biden (ministra de finances); Mario Draghi, anteriorment del FMI i Goldman Sachs, més tard president del BCE, assumeix el lideratge del govern italià amb la benedicció de totes les forces polítiques, des de Beppe Grillo fins a Berlusconi; Olivier Blanchard, cap pensant del FMI (economista i director d'estudis en cap del FMI del 2008 al 2015), es converteix en assessor de Macron per al "període post-Covid". Podríem multiplicar els pedigrís, el FMI es mobilitza per apretar fort.

Imagina't que ets capitalista...

S'han reclamat plans d'ajust estructural per a les mesures imposades pel FMI, des del 1980, sota el xantatge del deute, per reduir el cost del treball i augmentar l'explotació dels empleats, per tal de millorar els beneficis. Experimentades a Xile després del cop militar de 1973, aquestes polítiques es van estendre a partir de 1980. Davant les revoltes que van provocar a tots els continents, es van dividir entre governs d'esquerres, seguint les tàctiques del salami. Van conduir a cracs financers en sèrie des de 1987 cada 6-8 anys. L'última el 2007-2009 encara no s'havia superat, quan es va desenvolupar un crac al febrer de 2020. Les mesures de confinament van donar l'oportunitat de disfressar, a través de l'emergència "sanitària", les disposicions de rescat del capital financer, un cop més malparat.

Sabem de què es tracta. Només entre el 2010 i el 2017, es van reduir 30.000 milions en assistència sanitària, 50.000 en educació. Des dels anys 80 han privatitzat totes les grans empreses i bons serveis públics.

Les contra-reformes han desmantellat l'educació pública en la seva totalitat o parcialment, RENFE, Endesa, Correos, Seguretat Social. Els salaris estaven bloquejats perquè havien de seguir sent competitius davant les deslocalitzacions i acomiadaments. Hi va haver retallades de sou i trasllats. Pensions? Estan disminuint constantment gràcies a les "reformes".

Imagineu que sou capitalistes, aquest formidable assoliment de quaranta anys de combat metòdic per tots els governs successius contra els treballadors es punt de veure's amenaçat per la revolta dels desposseïts. Ja que es van desbloquejar sumes colossals per salvar bancs i fons especulatiu, i que els treballadors assalariats troben que el dèficit del 3% de Maastricht, que durant trenta anys s'els hi ha imposat com una obligació inevitable que els impedia donar-los un cèntim d'increment salarial, de sobte, ha esdevingut una obligació sense sentit quan milers de milions havien de ser distribuïts als banquers. Les últimes dades del 2020 són clares: els guanys dels capitalistes han augmentat massivament a mesura que l'atur i la precarietat es disparen a causa dels successius confinaments, dissimulant l'acceleració de les contra-reformes.

Pla de suport?

Obligats a intensificar l'explotació dels treballadors per intentar sortir del pas, amb els plans per "donar suport a l'economia" (de fet, als capitalistes), els governs emprenen la confrontació i empenyen els treballadors i joves a lluitar en legítima defensa.

Els homes del FMI hi són per intentar posar tota la seva experiència reaccionària al servei d'aquestes maniobres bel·ligerants. El pla europeu, anomenat de recuperació, té com a objectiu consolidar l'ajust que trontolla. En el cas d'Itàlia és revelador, 260 mil milions en préstecs de la Unió Europea s'han d'utilitzar per donar suport a l'economia. Hem de preservar els increments de despesa militar previstos per l'OTAN i la UE, preservar les privatitzacions, no retrocedir en les regionalitzacions/desmantellament de l'hospital i l'escola malgrat el fiasco evidenciat per la pandèmia, contenir la fallida de l'economia submergida que ha augmentat en

trenta anys del 20% al 35% del PIB, massa de precaris, de sobte, sense res, amortitzar la caiguda del turisme, un sector vital del qual depenen massivament els petits comerços i que reporta les divises permeten pagar els deutes en dòlars. I tot això proclamant que es lluitarà contra les desigualtats, la precarietat, pintar l'economia de verd, salvar el planeta.

Però no hi ha res que qüestionar de la gran fita de l'ajust estructural, i la garantia és Draghi, un jesuïta com el Papa.

De la mateixa manera, el pla Biden d'1,9 bilions de dòlars ha d'intentar aplacar la ràbia contra els financers i esmorteir l'augment massiu de la misèria i la fam, mentre que els beneficis dels multimilionaris es disparen, Elon Musk, delectant-se de la seva compra de 1.500 milions de dòlars de bitcoin. Però republicans i demòcrates (excepte Alexandria Ocasio Cortez) voten per unanimitat sobre la despesa militar per valor de 780.000 milions de dòlars, i les mesures anti-treballadors votades des de Reagan fins a Trump passant per Clinton i Bush no s'han de modificar. Janet Yellen, per exemple, presenta el salari mínim federal de 15 dòlars per hora com a perspectiva d'ací al 2025, i queda exclosa l'extensió de Medicare; potser, si la pressió és massa forta, es fa una opció pública de l'Obamacare, que permeti que es facin promeses que com de costum xocaran amb una resposta vigorosa dels lobbies d'assegurances, representants republicans i alguns demòcrates, i, de comissió a comissió, les coses es van ajornant.

Resistir, mantenir el canvi

Olivier Blanchard no ha trobat una millor "innovació" que proposar l'abolició del CDI i el CDD i substituir-los per un contracte individual que proporcioni garanties al llarg dels anys; per exemple, es podran tenir quinze dies de permís retribuït en els primers deu anys de treball, tres setmanes en els propers deu anys, etc., i totes les garanties del dret laboral estarien individualitzades. En una empresa, cap empleat tindria els mateixos drets. No hi ha escassetat d'idees entre els economistes experts, i els rànquings periodístics classifiquen Blanchard com a moderat, neo keynesià,

de centre esquerra.

No hi ha marge de maniobra per a la burgesia. "Resistir" va ser l'eslògan de la unió sagrada dels líders militaristes del SPD alemany el 1915, que Rosa Luxemburg va denunciar en el seu famós opuscle signat junius. Resistir-se per salvar els guanyats, i per fer-hi, augmentar la taxa d'explotació dels assalariats; "Resistir. Mantenir el rumb" heus aquí el nou mantra que els periodistes submisos han de repetir de forma insistent.

L'automatització, els digital, la uberització són els mitjans per accelerar la productivitat dels treballadors, factors d'augment de les plusvàlues i guanyats a curt termini, però que, a llarg termini, al reduir el nombre d'assalariats, són factors de descens tendencial de la taxa de guanyats, la qual cosa condueix a un nou carreró sense sortida.

És molt important entendre que és precisament la cursa cap a la innovació i la competitivitat, que apareix com la solució per als capitalistes i els seus governs, la que causa el problema.

La sobreacumulació de capital en forma de diners, fàbriques, béns és tal que, sumes massives van a paradisos fiscals i persegueixen qualsevol possibilitat de benefici a través de l'especulació i la transferència de recursos públics. Si els Estats posen els seus crèdits a tipus zero fins i tot a deu anys, és perquè els capitalistes prefereixen una inversió segura que no reporti res a una inversió industrial aleatòria. Els estats han desenvolupat "estímul" (regals financers) per atraure aquestes masses de diners, intensificant encara més l'ajust estructural asimètric (austeritat per als assalariats, regals i residus per als rics). En l'argot macro-nià-FMI és desenvolupar "l'atractivitat". L'estudi de diversos diaris sobre els diners dipositats de manera perfectament legal a Luxemburg per escapar de qualsevol impost

(6,5 bilions d'euros la part "visible") només il·lustra la magnitud del fenomen, ja que Luxemburg és només un dels molts paradisos fiscals.

El Chicago Mercantile Exchange acaba de llançar una especulació a termini sobre l'aigua. Aquest mercat és, juntament amb Londres, un centre d'especulació sobre les matèries primeres i demà podrà especular-se amb l'aigua igual que amb el bitcoin, cotó o petroli. La monopolització del l'aigua sembla una bicoca en el futur, ja que els éssers humans tindran cada vegada menys accés a l'aigua potable, segons els experts en especulació.

L'acumulació de capital té la seva dinàmica imparabile. Heus ací un text d'Engels de 1877:

"És també és aquesta força impulsora de l'anarquia de la producció social la que fa de la capacitat infinita de perfeccionament de les màquines de la gran indústria una necessitat ineludible per a cada capitalista industrial, obligant-lo a perfeccionar constantment la seva maquinària sota pena de sucumbir. Però perfeccionar la maquinària significa prescindir del treball humà. Si la introducció i l'augment de maquinària implica el desplaçament de milions de treballadors manuals per pocs treballadors mecànics, la millora de la maquinària suposa l'expulsió de cada vegada més treballadors mecànics, i en última instància, la creació d'un nombre de treballadors assalariats disponibles superior a la necessitat mitjana del capital per contractar empleats, la creació del que ja vaig anomenar el 1845 com un exèrcit industrial de reserva, disponible per als temps en què la indústria treballa a tota velocitat, però llançats a la brossa al següent i necessari "crack" com una bola de plom que la classe treballadora porta encadenada als seus peus, en la seva lluita per l'existència contra el ca-

pital, i, al mateix temps, com a regulador per mantenir els salaris de treball a un nivell baix adequat a la necessitat capitalista. Així, utilitzant les paraules de Marx, aquesta maquinària es converteix en el mitjà de guerra del capital més poderós contra la classe treballadora, que els mitjans de treball arrenquen constantment el treballador de les mans, i que el propi producte del treballador es converteix en un instrument de la seva servitud. És el cas de l'economització dels mitjans de treball que es converteixen, per principi, en una dislocació desconsiderada de la força del treball; i en una destrucció dels pressupostos normals de la funció del treball; que la maquinària, el mitjà més potent per escurçar el temps de treball, es transmuta en el mitjà infal·lible de convertir tota la vida sencera del treballador i la seva família en temps de treball disponible per a la valorització del capital; Així és com l'esgotament d'uns per la feina determina l'atur i la manca de feina d'altres, i com la gran indústria, que recorre tot el món a la caça de nous consumidors, limita a la seva pròpia casa, el consum de les masses a un mínim de fam, afeblint d'aquesta manera el propi mercat intern.

"La llei segons la qual, la sobre població relativa, o exèrcit industrial de reserva, sempre està en equilibri amb la dimensió i l'energia de l'acumulació capitalista, encadena el treballador al capital amb més fermesa que la falca d'Hefest encadenà a Prometeu a la roca. Aquesta llei determina una acumulació de misèria que correspon a l'acumulació del capital. L'acumulació de riquesa en un pol és per tant, al mateix temps acumulació de misèria, tortura de treball, ignorància, bestialització i degradació moral en el contrapòl, és a dir, en la classe que produeix el seu producte en forma de capital" (Marx, El Capital, Volum I, p. 671)"

www.posicuarta.org

Visita nuestra web...

Campaña de extensión y suscripciones a esta Carta Semanal

Si no la recibes, te invitamos a que la recibas cada semana. Si la recibes, te proponemos que suscribas a otros compañeras y compañeros a los que pueda interesar.

La elaboración y envío de esta Carta conlleva algunos gastos. El POSI, que la edita, no tiene ni quiere subvenciones, toda su actividad y sus publicaciones son financiadas exclusivamente por trabajadoras y trabajadores, que quieren apoyar, en este caso, la publicación de la Carta Semanal. Pedimos un apoyo de **5 EUROS** al año o lo estimes oportuno.

Nuestra cuenta corriente en La Caixa es: 2100 2812 51 0200071314. Indicando: Apoyo Carta Semanal

- Para recibir la Carta envía un correo electrónico a: info@posicuarta.org
- Puedes contactar desde: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Calle Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56
<http://www.posicuarta.org>
Búscanos en Twitter: @posicuarta